Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No. 120228/932

No. 66 JEAN DE LA HIRE 4 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SAPTAMANAL SAMBATA

Regina banditilor

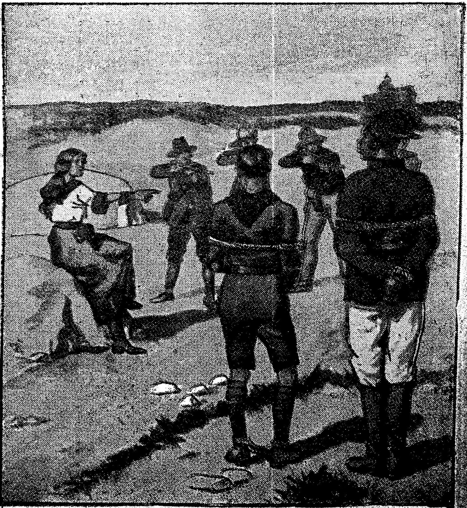

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

Cărţi apărute
în editura ziarului „Universul“

	Lei
Almanahul rev. „Universul Copiilor“ pe 1931, 1932, 1933 şi 1934	25
Calendarul ziarului „Universul“ pe 1931, 1932, 1933 şi 1934	40
In alte ţări, de **M. Beza**	60
Pe Argeşel, de **I. Boteni**	30
Trecute vieţii de doamne şi domniţe, de **C. Gane**	180
Din viaţa familiei I. C. Brătianu, de **Sabina Cantacuzino**	100
Diverse impresii şi aminitiri, de **A. Suchianu**	40
Dobrogea, de **Romulus Seişeanu**	50
Domnişoara Celina, de **I. Greculescu**	30
D-l Iorga are haz, de **Al. Cazaban**	25
Ducele (Mussolini), de **Margheritte Sarfatti**	30
Doamna e geloasă, de **C. Cosco**	50
Evanghelia Luca, de **Pr. I. Mihălcescu**	8
Fabule, de **V. Militaru**	40
Fazele Ministeriale în România, de **D-tru Costescu**	30
Femeea de eri şi de mâine, de **Alfred Schirokauer**	30
Segălică. Filme, de **M. Mora**	30
Filme din Jo Man Fu, de **Don José**	30
In America pt. cauza Românească, de **V. Stoica**	10
Istoria Ţării Mele, de **M. Negru** şi **I. Tassu**	20
Iubire de pierzanie, de **Camillo Castello Branco**, traducere de **Popescu-Telega**	20
La Ureche, de **N. Kiriţescu** şi **Vlădoianu**	30
Legea Conversiunii, de **V. Potârcă**	100
Legea electorală	6
Legea Monopolului spirtului şi băuturilor spirtoase	20
Lupta pt. înfrângerea prostituţiei, de **R. Anselme**	10
Niţă Pitpalac cu Famelia în Europa, de **C. Cosco**	30
Niţă Pitpalac la Karlisbad, de **C. Cosco**	40
Noile Uniforme	30
Noul Regim Jugoslav, de **Iulian M. Peter**	150
Povestea lui Ţuguilă vol. I, de **M. Negru**	6
„ „ „ „ II, de „ „	8
„ „ „ „ III, de „ „	10
Poveşti pentru copii, de **Emil Păsculescu-Orlea**	36
Povestea Vulpoiului şiret, de **E. Boureanul**	50
Principesa Tarakanova	10
S. S. S. R., despre Uniunea Sovietică, de **Ion Inculeţ**	30
Tainele Labirintului, trad. **Vivalda**	30
Vieţi Sdrobite, de **V. Demetrius**	15

BIBLIOTECA PURCĂRIA EMIL PERSONALĂ

BIBLIOTECA PURCĂRIA EMIL PERSONALĂ

REGINA BANDITILOR

CAPITOLUL I

PIRAȚII

Sub numele de „Convicți" s'au făcut celebri, în Australia, deportații englezi, condamnați la ocne.

Unii s'au făcut oameni de treabă, întemeindu-și familii și căminuri în vreme ce alții, refugiindu-se în regiunile australiene, cele mai sălbatece, s'au apucat din nou de jafuri și de omoruri.

Autoritățile i-au persecutat cu energie și numărul lor merge scăzând, din ce în ce.

Totuș au rămas destul de mulți și cel mai cunoscut, în ultimul timp din acești convicți, se numea Quir.

Aceștia cumpăraseră — cu bani misterioși — o mică corabie și colindau mările.

Cu secundul său, Paolo, și cu vre-o douăzeci de tâlhari, exercita pe o scară întinsă pirateria.

La epoca de care ne ocupăm se găsea în apele Australiei, cuterul „Lancia" a căpitanului Quir.

De două zile timpul era rău.

Echipajul era rău dispus și n'avea altă dorință decât să ajungă la Sidney, să încaseze banii ce îi vor lua pe mărfurile de pe corabie și să înceteze navigația pe care torpiloarele engleze, mereu în patrulă pe ocean, o făcuseră foarte periculoasă

Pe la orele zece dimineața, căpitanul Quir apăru pe punte.

Era vesel fiindcă era sigur de viitor; era bogat și impunitatea de care se bucura îi dădea o încredere exagerată în puterile sale.

Pe la amiază, nava trebui să mai strângă pânzele deoarece marea devenise demontată, în mijlocul golfului Exmouth, la mică depărtare de îmbucătura fluviului Asburthon.

Pe înserate, deoarece furtuna era iminentă, bastimentul se puse în pană, adică așa ca vântul să n'aibă nici o acțiune asupra pânzelor, cuterul rămânând pe loc.

— Rămânem așa toată noaptea — hotărî Quir.

Și se duse liniștit la culcare, imitat de Paolo și de o parte din echipaj.

John, timonierul și câțiva marinari fură lăsați de pază pe punte.

Căpitanul dormea adânc, când fu deșteptat de o sguduitură groaznică.

Sări jos din culcuș, își trase repede pantalonii, o centură cu două revolvere și cartușe și dădu fuga pe punte.

In noaptea furtunoasă întrevăzu pe Paolo, care venea spre dânsul.

— Căpitane, tocmai voiam să te deștept!

Marinarii zăpăciți, pe jumătate goi, se duceau și veneau, unii puneau pe apă o șalupă, într'o panică mărită de întuneric și de sgomotul furtunii.

— Ce este? — urlă Quir.

— Vasul se scufundă!

— Mii de diavoli! de ce?

— Un trunchiu enorm, pe care l'am văzut prea târziu, ne'a lovit de flancul de tribord dinapoi, a sfărâmat carena și a făcut să pătrundă un torent de apă.

Paolo adăugă:

— Am manevrat pompele dar zadarnic: stiva e inundată și ne cufundăm văzând cu ochii.

Quir, în fața primejdiei își găsi sângele rece.

Alergă la cărmaci și strigă cu voce tunătoare:

— Ei, băeți, liniște! Paolo, toate șalupele în mare! John debarcă în ele alimente, arme și muniții... Harry închide obloanele să nu intre apa așa repede!

La vocea aceasta autoritară, panica încetă şi fiecare execută porunca.

Nu iubeau pe ferocele căpitan dar îl temeau; ştiau că, în caz de pericol, era un om care ştia ce vrea.

Nava, plină pe jumătate de apă, începea să se încline la tribord.

— Imbarcarea! — strigă Quir. — Harry, John, Paolo, luaţi comanda celor trei şalupe. Eu conduc baleniera.

In momentul în care marinarii se îmbarcau în patru grupuri, se auzi o trosnitură sinistră, urmată de un val uriaş; vasul se despică în două...

Corabia fu înghiţită de ape în vreme ce echipajul se îndepărta ramând din toate puterile.

Malul nu era vizibil, dar Quir ştia că nu e departe.

Având busolă se orientă uşor. Când se ivi soarele, cele patru îmbarcaţii mergeau spre o plaje reperată de un şir de stânci printre care bărcile putură străbate fără pericol.

In acelaş timp, Quir şi oamenii avură surpriza să vadă o navă naufragiată şi pe jumătate distrusă.

— Sunt paragini blestemate! — observă căpitanul.

„Debarcaţi! — ordonă el celor trei subalterni. Voi cerceta eu carcasa asta.

Putu să constate că vasul naufragait era relativ în bună stare.

Era un mic vapor bine construit. Furtuna îl aruncase pe stânci; echipajul nu mai era, poate fusese devorat de polipii care erau foarte numeroşi prin acel loc.

— E pradă folositoare înăuntru! — observă Quir după o inspecţie atentă.

„Ne vom înapoia s'o luăm luăm când vom hotărî ce avem de făcut.

După cinci minute, baleniera acosta şi căpitanul fu lângă tot echipagiul.

Un marinar se apropie de el. Era un specialist în materi de urme. Ştia să urmărească o pistă, de om, sau de animal, ca un indian din America.

— Ce e, Jeffries?

— Căpitane, am observat numeroase urme pe nisip.

— Ei bine, ce ai văzut?

— Că numai cinci persoane s'au putut salva. După anumite indicii sunt şi două femei...

„Una trebue să fie grasă şi mare, şi cealaltă mai mică şi mai uşoară.

— Bine, şi ce au devenit ?

— Au fost capturaţi cu toţii de indigeni, ale căror urme le văd, şi târâţi în interiorul ţinutului. Asta este !

— Să-i lăsăm să se descurce singuri! — zise Quir cu un surâs demonic.

„Să ne mulţumim să ne rugăm pentru sufletul lor, mulţumindu-le pentru bunele lucruri ce ni le-au lăsat pe corabie.

Echipajul făcu ecou, râzând sgomotos.

— Marinari, duceţi-vă şi odihniţi-vă, faceţi ce vreţi cât timp voi ţine eu consiliu. Paolo, John, Harry, veniţi...

Toţi patru se duseră la umbra unui salcâm să vadă ce măsuri trebue să ia.

CAPITOLUL II

CASTELE IN AER

In primul loc, Quir scoase pipa, o umplu cu tutun și o aprinse! Trase un fum cu o vizibilă satisfacție.

— Harry, vorbește tu întâi. Ce ai spune să facem în actualele împrejurări?

Harry, era un irlandez de vre-o treizeci de ani, condamnat la ocnă în Anglia, pentru numeroase asasinate; era dotat cu o putere mușchiulară prodigioasă și toți îl temeau pentru ferocitatea sa.

Avea un semn care îl deosebea de celelalte brute asemănătoare între ei. Părul său era așa de blond încât păre un albinos.

Răspunse cu o voce stridentă:

— Aci suntem în apropiere de regiunea struților unde stăpânește Kate Bild, aceia supra numită „regina bandiților". Știi că ea domnește peste un oarecare număr de albi și mulți indigeni papuași.

„Regiunea e bogată în vânat.

„Aș propune să facem sclavi pe Papuași și să punem stăpânire pe vânatul de struți.

„Dacă ne-am duce din când în când la târgul din Sidney, să vindem pene, și având în vedere că penele de struți sunt scumpe, vom exercita un comerț care ne va renta mai mult decât brigandajul și riscurile sunt mult mai mici.

„Când vom fi bogați, fiecare va face ce va vrea.

„Eu intenționez să mă duc în Mexico să descoper un puț de petrol.

„Dacă reusesc, sunt milionar într'o lună.

„Asta e părerea mea".

— Foarte bine. Dar tu, John ce zici?

Cârmaciu era un diavol de englez slab şi negru ca un spaniol, care se apropia de patruzeci de ani.

— Adopt părerea lui Harry — zise laconic.

— N'ai nimic de adăugat?

— Nu, pe onoarea mea!

Era mania lui să se jure pe un lucru ce nu-l mai avea din copilărie.

— Tu, Paolo! — reluă Quir.

Ofiţerul secund. făcea pe aristocratul. Zicea că e născut din părinţi nobili, deşi nimeni nu ştia adevăratul său nume.

Ii ziceau toţi Paolo şi nimic mai mult.

Era de statură mijlocie, bine făcut, ca de vre-o douăzeci şi opt de ani.

Zise nervos:

— Drace, afară dacă nu vrem să ne facem misionari şi să trăim creştinând pe Papuaşi nu văd ce am putea face altceva.

Să mergem la Sidney, aşa fără bani. acum când toată încărcătura de bagă pe care o aveam pe corabie, zace în fundul mării mi se pare riscat.

„Mai bine aci, detronăm pe Kate, punem în locul ei pe scumpul nostru căpitan şi robim pe Papuaşi care vor vâna pentru noi, şi ne vor aduce de-ale mâncării...

„Aşa ne va trece timpul. fără pericole şi în plăceri de tot felul. Când provizia de pene va fi îndestulătoare ne vom face oameni de treabă, neguştori stimaţi.

„Mi se pare că în fond e ideea tuturor

— Şi a mea! — aprobă Quir.

„Toţi sunteţi de acord?

— Toţi.

— Consiliul s'a terminat!

Quir se ridică strigând:

— Ei! Marinari! ne-am hotărît. Echipajul, cu bucătarul chinez. se compunea din nouăsprezece persoane.

Când toţi fură grupaţi în jurul şefului. acesta vorbi:

„Am decis să mergem mai întâi. să scotocim în vaporul esuat pe stânci tot ce ne va fi folositor, arme. muniţii, alimente...

„Al doilea, ne vom ocupa să găsim orașul lui Kate Bild care trebue să fie la două zile de mers de aci, în susul fluviului.

„Al treilea, vom tăia capul lui Kate, cu coroană cu tot, pe care o voi pune eu. Voi veți fi ofițerii mei de curte. Ș tot tribul celor „în afară de lege" și al Papuașilor va forma poporul nostru de sclavi.

— Ura! ura! — strigară în cor bandiții, aruncând în aer pălăriile.

— Al patrulea — reluă Quir impasibil — vom vâna struții și cu recolta de pene, vândută la Sidney, ne vom îmbogății curând.

— Trăiască regele nostru!

— Când vom fi bogați, vă voi deslega de jurământul de fidelitate ce mi l'ați făcut și veți putea rămâne sau pleca după voia voastră.

„Impărțirea banilor se va face după sistemul nostru de până acum. Un sfert pentru mine un sfert se împarte între cei patru sub-șefi, iar cealaltă jumătate, în părți egale, echipajului.

„E bine așa?

— Foarte bine! Urrra! Trăiască Quir! Trăiască regele!

Quir le opri entuziasmul cu un gest.

— Sinn, un pas înainte!

Chinezul se apropie.

— Sinn, fă o socoteală a proviziilor din șalupe și distribue masa!

Grav și gânditor, Quir rămase singur sub salcâm.

Trăgea fumuri din pipa sa groasă.

Viitorul îi părea zâmbitor și în fumul de tutun, se înfiripau castele... care din nenorocire, nu sunt de loc durabile...

CAPITOLUL III

CAUTATORII DE AUR

Intre timp, Cary Dam, noul sub-şef al foştilor bandiţi, spusese lui Raimondo, Marius şi Jean Bart:

— După părerea mea, trebue să ajungem la fluviul Asburthon.

„Nisipul acestuia e renumit pentru praful de aur... care adăugat la capitalul de care dispuneţi ar forma un mic tezaur.

— Da — răspunse Raimondo — intenţia noastră e să instituim la Sidney o casă de muncă pentru liberaţii din puşcării, aşa ca aceştia să-şi poată reface o viaţă onestă.

„In acelaş timp, vom forma o organizaţie spre a combate bandele de forţaţi evadaţi care cutreeră ţara jefuind pe locuitori printre care sunt mulţi conaţionali de ai noştri.

Cary Dam aprobă şi adăugă:

— Dacă oamenii noştri voiţi să vă rămână devotaţi, trebue din când în când recompensaţi.

„Dacă găsim aur, va fi bine pentru toţi.

Fură astfel de acord să se oprească pe malurile râului Asburthon.

Câteva zile, expediţia merse înainte fără să întâlnească ţipenie de om.

Regiunea era pustie, afară de câteva oaze de eucalipţi prin care se vedeau fugind cangurii.

Din când în când se auzea câte o detunătură ; era Zomba care vâna un cangur, o dropie sau iepurii care eşeau în cale.

Se mirară foarte mult că nu întâlnesc nici Papuaşi, nici alţi aventurieri, bandiţi de drumul mare, care totuş se ştie că mişunau prin aceste părţi.

Foştii bandiţi care se supuseseră italienilor, pentru moment se purtau bine.

Işi respectau într'un mod care le făcea cinste, angajamentul luat.

Cei trei cercetaşi şi Zomba sperau să nu aibă decât aventuri plăcute, fără riscuri grave.

Ascultau adesea discursurile lui Cary Dam, care cunoştea ţinutul, şi obiceiurile de pe aci.

Intr'o zi acesta zise:

— Cred că nu vom întârzia să ajunge pe teritoriul lui Kate Bild, regina bandiţilor.

„N'o cunosc dar am auzit adesea vorbindu-se de ea, în oraşele de pe coastă.

„E o femee extraordinară, încă tânără.

„Nu cred să aibă mai mult ca douăzeci şi trei de ani.

„Tatăl său a fost un faimos bandit, evadat din închisoare, şi ea i-a urmat la conducerea bandei formată de tatăl ei.

„Toţi aceşti fără-de-lege îi sunt extrem de devotaţi, ca şi tatălui ei, şi au format un fel de mic regat, în interiorul ţării, unde regina are drept de viaţă şi de moarte asupra supuşilor săi.

„Am redus în sclavie mulţi Papuaşi, vânători de struţi, pe contul lui Kate Bild; fac astfel un întins comerţ de pene care le rentează de minune.

— Mi-ar place să fac cunoştinţa cu această Kate Bild — zise Marius.

— O s'o cunoşti! ai răbdare, dar pe supuşii săi ţi-aş ura să nu-i cunoşti!

„In special, locotenentul său Trop-Trap, cum l'au poreclit, e un individ de o ferocitate fără seamăn.

„Când aceşti blestemaţi fac prizonieri, natural, îi despoaie de tot ce au şi în urmă, spre a nu-i denunţa îi împuşcă sau îi spânzură.

„Tânăra regină permite aceste crime.

„In special ea urăşte de moarte pe albi, care i-au făcut mult rău tatălui ei.

Conversaţia se prelungi mult asupra acestei perverse regine care ducea o viaţă atât de grozavă, aţâţând curiozitatea tinerilor.

Dar Cary Dam nu era de părere să-i iasă în cale.

O asemenea întâlnire, afară numai dacă nu avea o superioritate numerică, nu putea sfârşi decât rău.

Statul major al reginei se compunea din oameni armaţi până în dinţi, cu armele cele mai moderne bine exersaţi, viteji şi erau secundaţi de un batalion de indigeni devotaţi până la moarte reginei albe.

După câteva zile de mers, ajunseră, în cele din urmă, pe malurile fluviului Asburthon.

Un cor de exclamaţii se auzi.

Cu permisiunea cercetaşilor, oamenii începură să se pregătească pentru explorarea terenului aurifer.

Mulţi din ei erau pricepuţi la o astfel de treabă.

Declarară, după câteva ore de cercetări, că într'un anumit punct nisipul cuprindea paiete de aur.

„Pentru separarea prafului de aur se folosesc curenţi de apă care târăsc nisipul, lăsând să cadă la fund particulele preţioase.

„Dar metoda amalgamărei aurului cu argintul viu e mult mai spornică şi se foloseşte pe o scară întinsă.

Oamenii începură să-şi pregătească uneltele necesare.

Oamenii lui Cary Dam se puseră pe lucru; cercetaşii şi Zomba se interesară de toate aceste operaţiuni, dar dela un timp. Raimondo zise:

— Cred că am face bine să lăsăm pe căutătorii de aur să-şi vadă de treaba lor şi noi să ne ocupăm să vânăm ceva.

— Mii de pipe! Iată propunerea ce-mi convine.

„Tocmai voiam să-mi mai desmorţesc puţin picioarele.

Zomba pregăti armele de vânat.

Cu carabinele pe umăr, cu revolverele la centură, cu securea şi cu pumnalul în teacă, încredinţând supravegherea trupei lui Cary Dam, o luară în susul fluviului pe malul drept.

Merseră o vreme, fără să găsească altceva decât papagali sgomotoşi care sburau printre eucalipţi şi salcâmi.

Spre amiazi se opriră să îmbuce ceva din proviziile ce le luaseră cu dânşii.

După o scurtă odihnă, îşi reluară drumul.

CAPITOLUL IV

BANDIȚII

Amicii noștri desperaseră să găsească un vanat care să merite un glonț.

Erau indispuși și mohorîți, înjurând cangurii care se vedeau fugind la depărtări prea mari spre a trage în ei.

De odată se auzi vocea lui Raimondo:

— Ia uitați-vă! O păsărică pe care am mai văzut-o în pădurile indiene, uitați-vă dar nu trageți!

La cincizeci de metri distanță se vedea o pasăre magnifică, cu o coadă admirabilă.

— Ce splendoare! — zise Jean Bart. — E cea mai frumoasă pasăre din Australia; e pasărea liră!

Dar ce contrast ciudat; este emblema muzicei și cu toate acestea nu cântă absolut de loc.

— Ce păcat! Ca unele flori frumoase, dar fără parfum.

Raimondo fu întrerupt de un râs sonor care isbucni dintre arbori.

Cei trei cercetași se priviră mirați.

— Ce poate să fie? Mii de pipe! E careva care râde în spatele nostru!

Dar Jean Bart, la rândul său, isbucni în râs.

— Vrei să ști cine își permite să râdă de noi? E cacatoesul negru, uitați-vă, colo, cum își freacă ciocul de cracă...

Priviră și văzură, într'adevăr, pasărea care își datora numele coloarei penelor sale.

— E din speța papagalilor — continuă Jean Bart — și după cum unii vorbesc, acesta știe să râdă de noi.

O exclamație a lui Marius întrerupse doctele explicații ale Ligurului.

— Nu e din rasa marsupialilor acel animal care vine spre noi?

— Desigur! — zise Raimondo. — Dar nu trebue să-l lăsăm să ne scape. Avem nevoie de vânat!

— Aș zice să ne împrăștiem ca să-l ochim din patru puncte diferite.

Așa făcură.

Strecurându-se printre mușchiu cei patru călători formară un semicerc în jurul marsupialului care mergea nebănuitor.

Două detunături răsunară.

Animalul căzu pe iarbă.

Nu era decât rănit și cu labele dinainte apucă corpul cercetașului care se plecase deasupra să vadă unde e rana.

Atacul fusese atât de neprevăzut încât Romanul nu avu timpul să-l pareze.

Se simți imobilizat de viguroasa strânsoare, în timp ce ceilalți cercetași alergau în ajutor.

Zomba ajunse cel dintâi și cu o puternică lovitură vârî cuțitul până în prăsele în animal care se prăbuși la pământ.

Minunata pradă fu luată de Abisin care și-o trânti pe spinare ca pe un trofeu.

Vânătoarea fu urmată dealungul fluviului.

Scotocind în dreapta și în stânga, puțin depărtați unii de alții, ajunseră în vârful unei coline.

In timp ce se pregăteau să se coboare, Zomba care preceda trupa se lăsă să cadă pe pământ și scoase o exclamație guturală.

— Og! og! og!

In limbajul convențional al exploratorilor însemna:

— Tăceți! e ceva!

Ceilalți trei se trântiră repede la pământ și târându-se se apropiară de Abisinian.

Toți patru văzură, la picioarele dealului, așezați după un șir de arbori, un grup de oameni care discutau cu animație.

— Ce lucru curios! — zise Jean Bart.

„Cine ar fi oamenii acești

„Nu văd cai... Poate vin dinspre mare.

— Da, aşa cred şi eu — confirmă Raimondo.

„Dar în cazul acesta trebue să fi făcut câteva zile de drum.

„Nu vi se pare că au o înfăţişare de marinari?

„Cel puţin, mie aşa mi se pare.

— Exact! Mii de pipe!

— Aş vrea să ştiu cine sunt...

—O să avem timp să aflăm!

Milanezul dând tovarăşilor carabina care îl incomoda şi păstrând decât revolverul şi barda, zise:

— Aşteptaţi-mă. Nu vă mişcaţi!

„Dar ţineţi-vă gata să interveniţi în caz de pericol. Dacă vedeţi că trebue să mă apăraţi, trageţi în ei fără cruţare!.

Marius, târându-se ca o reptilă, se îndreptă cât putu mai repede spre linia de pomi, îndărătul căreia erau indivizii suspecţi.

Ajunse fără să fie văzut şi ascunzându-se după tufişuri auzi o conversaţie care îl surprinse mult şi îl informă după placul său.

E inutil s'o repetăm.

Cititorii îşi amintesc de sfatul piraţilor.

Să ne amintim că aceştia hotărîseră o acţiune apropiată:

Să invadeze campamentul reginei banditilor, să reducă în sclavie pe Papuaşi, ucizând pe regină şi oamenii săi, dacă s'ar fi opus planurilor sale.

Făcuseră, în definitiv, o mie de castele în Spania, care îi legăna cu promisiunea unei vieţi uşoare.

Marius auzi tot discursul şi gândi:

— Iată cum vom face cunoştinţă cu regina şi cum îi voi intra în graţii.

„Aceşti indivizi sunt prea numeroşi spre a-i ataca.

„Mai bine să mergem şi să înştiinţăm pe ceilalţi.

Marius refăcu, tot aşa cum venise, drumul îndărăt. Puse pe tovarăşi în curent cu situaţia.

— Inchipuiţi-vă că acei indivizi sunt piraţi.

„Căpitanul se numeşte Quir şi ajutorul său Paolo.

„Au naufragiat de curând şi cum cunosc ţinutul s'au hotărît să se ducă la campamentul banditilor de care ne spunea Cary Dam și să-i surprindă prin înșelăciune mai degrabă decât cu forța.

„După aceia vor ucide pe regină și pe supușii săi albi, făcând sclavi pe indigeni care să lucreze astfel în folosul lor exclusiv.

„Iată to cte am aflat.

„Acum, ce hotărîm noi, ceștilalți?

— Eu propune să consultăm și pe Cary Dam — răspunse Jean Bart.

„El cunoaște locurile și locuitorii mai bine ca noi și poate să ne dea sfaturi folositoare.

Acest lucru aprobându-se în unanimitate, cei patru se înapoiară la campamentul improvizat de Cary Dam și de căutătorii lui de aur, deasupra unui spațiu încins de stânci inexpugnabile și care se puteau apăra ușor.

Văzându-i sosind, Cary Dam le eși înainte, strigând de departe:

— Ei bine! Ce e nou?

— Multe lucruri!

— Ați vânat ceva?

Jean Bart răspunse:

— Avem pe câteva zile!

Marsupialul ucis, cele câteva păsări, puse laolaltă, formau ceva provizii.

Și căutătorii de aur își puteau vedea de lucru fără să rabde de foame.

— Dar voi n'aveți noutăți?

— Avem zor să ne îmbogățim!

Jean Bart și Raimondo râseră.

Cary Dam răspunse:

— Oamenii noștri n'au găsit decât puține paiete de aur.

„Totuși au speranța că vor găsi mai mult.

„Căutătorii de aur sunt ca jucătorii. Cred totdeauna în victoria finală. Cel mai mic grăunte... pare o pepită... nici când văd că e piatră goală nu vor să creadă.

„Incep de-acapo să spere!

— Dar pentru astăzi mi se pare că ajunge — decise Raimondo.

„Noaptea se pogoară. Trebue să ținem un consiliu.

„E vorba de ceva foarte important.

— Aveţi vre-o noutate ?

— Da ! Noutăţi care vă vor impresiona.

Când oamenii isprăviră de lucru, cei trei cercetaşi şi Cary Dam se aşezară într'un cerc format de oamenii lor şi Zomba.

Raimondo puse auditoriul în curent cu ceeace Marius auzise.

Cary Dam asculta gânditor.

Apoi întrebă pe cercetaşi dacă avea nevoie de sfaturile sale.

Marius răspunse :

— Cu cea mai mare plăcere !

„Dar cum conducătorii expediţiei suntem noi şi avem întreaga răspundere, va trebui să fim înţeleşi între noi şi să hotărîm ce avem de făcut.

Cary Dam îşi puse mâna pe piept şi declară:

— Cercetaşi italieni ! Jurământul meu de credinţă şi supunere a fost sincer şi sunt dispus, mai mult ca oricând, să-l ţin.

„Eu cunosc, din renume, pe Quir şi Paolo, ale căror secrete le-aţi descoperit şi vă asigur că sunt adevărate fiare sălbatece.

„N'aş fi de părere să-i înfruntaţi de oarece aţi risca prea mult ; şi dacă vă veţi găsi între tribul bandiţilor şi între piraţii lui Quir, veţi fi între două focuri foarte periculoase.

„Nici unii nu se vr da înapoi dela nici o atrocitate.

„Spre a putea să-i înfrângeţi trebue să fiţi mai sireţi şi să nu cruţaţi nici o precauţie.

Marius întrerupse :

— Foarte bine ! Dar nu ne-ai spus ce plan ai ?

„Noi n'avem nici un interes să ne războim nici cu regina bandiţilor, nici cu Quir şi oamenii săi ; trebue să ne apărăm de eventualele surprize, dar cine ne obligă să-i afruntăm ?

„Spuneţi clar fondul gândului şi se va vedea.

Jean Bart răspunse :

— Noi am ajuns în Australia din întâmplare, nu din voia noastră.

„Fiind că soarta ne-a pus în posesia unei bogăţii lăsată de crescătorul ce a murit sub ochii noştri, ne-am hotărît să-i întrebuințăm în opere filantropice și mai ales să combatem nefasta influență a foștilor ocnași și să împiedicăm măcelărirea pa.nicilor coloniști.

— Știm aceste lucruri, răspunse Cary Dam și suntem de perfect acord și gata să vă ajutăm.

„Dar Quir e unul dintre bandiții de cea mai rea speță din câți aveți să întâlniți.

„E așa de feroce și de netolerant, încât a hotărît să suprime pe bandiții, care deși de aceiaș speță cu el, nu vrea să-l încurce în operațiile sale necurate.

„Cât privește pe Kate Bild...

Cary Dam se opri o clipă spre a-și aduna ideile.

Marius prinse vorba din sbor.

Intrebă :

— Ei bine, la urma urmei, la ce ne poate servi intervenția noastră în treburile acestei ciudate regine ?

CAPITOLUL V

CINE E KATE BILD ?

La această precisă întrebare, Cary Dam avu un surâs enigmatic.

— Iată, aceasta e chestiunea principală.

„In primul loc vă întreb: „Știți precis cine e această faimoasă Kate Bild ?

Cei trei cercetași se priviră întrebători.

— Știți care e adevăratul scop al mașinațiilor sale ? — reluă Cary Dam.

„Credeți că numai un inocent comerț de pene de struț poate mulțumi fertila minte a reginei albe ?

— Dar, mii de pipe ! e prima oară când am auzit despre ea și de unde vrei să știm ce clocește, în mintea ei, această femeiușcă.

Toți isbucniră în râs la aceste cuvinte.

Cary Dam zise:

— Ei bine, o să vă spun eu cine e Kate Bild.

„Ea este centrul acestei societăți de ocnași care dăunează atât de mult ținutului și pe care vreți s'o combateți.

„A moștenit dela tatăl său șefia și cruzimea...

Marius îl întrerupse:

— Dar trebuia să ne spui asta imediat !

„Chiar noi am încercat, în dauna noastră, puterea ei.

— A fost o mare imprudență — zise Cary Dam.

„Gândiți-vă că noi suntem numai douăzeci și cinci, în vreme ce acea femee dispune de cincizeci de pușcăriași, fără să socotim peste o sută de indigeni !

„Ce putem face contra unei astfel de trupe ?

„Şi pe deasupra se găsesc într'un loc întărit, îndărătul unei bariere de netrecut, dacă palisadele mai sunt în aceiaş stare ca pe vremea tatălui meu.

Peste entuziasmul lui Marius aceste cuvinte căzură ca un duş rece.

Recunoscu că ar fi fost o nebunie să se aventureze într'o astfel de întreprindere.

— Incidentul e închis — zise Raimondo.

„Continuă, Cary Dam.

— Iată tot ce ştiu:

„Tatăl lui Kate Bild, de origină ungară, a fost un faimos ocnaş condomnat pentru numeroase crime în Anglia, şi deportat.

„Reuşi să evadeze şi, împreună cu alţi tovarăşi de ocnă, terorizau ţinutul, în afară de zonele oraşelor.

„In sarcina sa s'au pus nenumărate blestemăţii, pe care nu vi le mai enumăr.

„Răpi pe cea mai frumoasă fată a unui bogat colonist, şi după câtăva vreme nenorocita muri dând naştere unei fetiţe, care e Kate.

„Aceasta, concepută în violenţă şi teroare, poartă stigmatele naşterei sale.

„E tot aşa de frumoasă ca şi mama sa, dar crudă şi violentă ca şi ferocele ei tată.

„A continuat opera tatălui aceia de a face să isbucnească o revoltă a tuturor ocnaşilor, şi de a întemeea un regat de puşcăriaşi, nemai văzut, un adevărat infern pe pământ care ar fi luptat cu orice ordine socială.

„Tatăl muri fără să-şi vadă visul cu ochii.

„Fu ucis într'o ciocnire cu poliţia care lăsă pe teren cincisprezece bandiţi ucişi, dar şi peste douăzeci de poliţişti.

„Cei rămaşi fugiră fără să li se poată da de urmă.

„Fata adoptă ideile şi planurile tatălui.

„Are în campamentul său fortificat o serie de documente pe care poliţia ar fi fericită să pună mâna, privitoare la organizaţia secretă a ocnaşilor şi a revoluţiei proectată.

„E în legătură cu aproape toţi capii de bandă de pe continent.

„Zic cu aproape toţi, fiindcă sunt unii care râvnesc la locul ei.

Printre aceştia se află şi Quir.

Cei trei cercetaşi ştiau acum îndeajuns.

— Un singur lucru avem de făcut — conchise Raimondo.

„Să încălecăm şi să pornim în căutarea faimosului fort al lui Kate Bild.

„Pe drum vom studia planul nostru de luptă.

„Trebue s'o facem incapabilă să mai vatăme cuiva.

„Tot aşa trebue să facem şi cu rivalii ei, Quir, Paolo şi compania.

S'a făcut! — răspunseră ceilalţi cercetaşi.

Raimondo zise:

— Astă noapte ne odihnim şi mâine pornim la drum.

— Putem avea vre-o indicaţie despre locul unde se află fortul ocnaşilor? — întrebă Jean Bart.

— Da — zise Cary Dam.

„E situat la vre-o treizeci de mile spre est... Trebue să suim cursul fluviului.

„Aşa cel puţin mi-a spus tatăl meu, odaăt...

Cary Dam, după ce se consultă cu cercetaşii, hotărî să acorde încă patruzeci şi opt de ore căutătorilor de aur, pentru ca aceştia — după convingerea sa — negăsind nimic, nu vor regreta că au fost împiedicaţi dela căutare şi vor da mai bucuroşi ajutor la asedierea fortului bandiţilor.

In cort, seara, cercetaşii mai ascultară multe lămuriri despre viaţa şi aventurile reginei bandiţilor, precum şi foarte interesante explicaţiuni despre modul cum aceasta organizase, după cele mai perfecţionate sisteme, ferma unde creştea struţii, formă inocentă pe care o întrebuinţa ca la adăpostul ei să-şi desvolte infernalele sale planuri.

Târziu în noapte, se culcară cu toţii, în timp ce oamenii lui Cary Dam, se schimbau cu rândul în paza de noapte a campamentului.

CAPITOLUL VI

KATE BILD ATACA CEA DINTAI

Noaptea trecu netulburată. Soarele, care trebuia să lumineze evenimente neașteptate, se sui pe un cer limpede, fără nor.

Cei trei cercetași și Zomba, se ocupară, o bună parte din dimineață, cu observarea înverșunatei căutări a oamenilor care scormoneau nisipul spre a găsi metalul fantomă.

Nu găseau însă decât infime grăunțe de aur, aproape fără valoare.

Dar niciunul nu se descuraja sperând să-i iasă sub lopata înfrigurată enorma pepită care l'ar fi scăpat de necazuri.

Dar se plictisiră să privească așa, fără să facă nimic, și se hotărîră să călărească puțin timp prin împrejurimi.

In loc să coboare cursul fluviului, îl ridicară.

Cu o mică provizie de carne conservată, porniră voioși la drum.

Erau atenți la vreun eventual vânat care le-ar fi eșit în cale.

După vre-o trei ore de drum, înfometați se opriră la umbra unui eucalipt să îmbuce ceva.

După puțină odihnă, în timp ce Jean Bart era călare iar ceilalți strângeau chingile, se văzură într'o clipă înconjurați de vre-o cincizeci de oameni călări care eșiră din împrejurimi, pe neașteptate.

Printre aceștia băgară de seamă o femee al cărui costum masculin nu reușea să-i ascundă formele.

Dar nu putură observa mai mult. Cei patru călători fură legați pe caii lor și târâți. în goană nebună. în mijlocul bandei de asediatori.

După o fugă de trei sferturi de oră. toată trupa lui Kate Bild, — compusă jumătate din albi, și restul indigeni — sui un fel de palisadă care se deschisese dinăuntru și se închisese la loc după intrarea lor.

Atunci se găsiră într'un spațiu foarte vast, înconjurat de o dublă palisadă, între care circulau santinele armate care observau împrejurimile.

Campamentul se compunea din barăci de lemn, cu terase.

Kate Bild, care până atunci nu vorbise nimic, privi pe prizonieri cu atenție și poruncind să-i deslege și să descalice, zise cu o voce autoritară:

— Sunteți în mâna mea.

„De câteva zile, oamenii mei vă supraveghează

„Am auzit tot ce ați vorbit între voi.

„Nu puteam permite să vă las să mă atacați.

„Desigur ați fi fost învinși, dar n'am voit ca niciunul dintre oamenii mei să riște să fie ucis de bandiții de sub ordinele lui Cary Dam.

— Bandiți! — repetă indignat Raimondo.

„Vorbește pe contul tău, fiică de ocnaș și regină de ocnași!

„Ce crezi că noi suntem...

Fata răspunse furioasă:

— Oricine ați fi, nu pun prea mare preț pe viața voastră!

„Nu admit să fie spionată și controlată!

„Trebuia să veniți aci ca simpli exploratori, interesați de crescătoria mea de struți...

— Destul cu prefăcătoriile! — strigă Marius nerăbdător.

„Ia uite-te la femeea aceasta, ca și când ar avea dreptul să condamne!

„Ne-ai spionat cu oamenii ce îi ai?

„Ei bine, să știi că nu ne poți păcăli cu dublul tău joc și că tot ținutul, împreună cu noi, știm ceeace ești în realitate...

In timp ce Raimondo si Marius vorbeau așa, Jean Bart nu deschisese gura.

Banditii care îl păzeau, văzându-l așa liniștit, în contemplarea frumoasei regine, se îndepărtaseră oarecum de el spre a se apropia de Marius și Raimondo care păreau că vor să atace pe stăpâna lor.

Jean Bart, șiret, prinse momentul oportun.

Calul său păștea liniștit iarbă la câțiva pași.

Ligurul, cu un salt prodigios sări în spatele calului, dete pinteni și se repezi spre fluviul care despărțea campamentul în două.

Un urlet de exclamații îl urmă.

Câteva gloanțe șuerară pe la urechile fugarului.

Când fu în apă, se lăsă sub burta calului.

Atenția Papuașilor se concentra între calul vizibil și Jean Bart invizibil.

Așa putut atinge, fără să fie văzut, malul opus.

Și calul său, în care nu trăgea nimeni, având șeaua goală, ajunse pe mal.

Cercetașul sări in șea din nou, mângâind inteligentul animal.

Intr'o clipă ajunse la palisadă. Acolo era o deschizătură pentru vitele care veneau dela pășune.

Genovezul eși ca o săgeată prin deschizătură, îndreptându-se spre o pădure unde spera să se ascundă de ochii urmăritorilor.

Arborii, prea rari, nu erau deajuns.

Pe jos un muschiu mic nu oferea un ascunziș ca iarba înaltă a pampasurilor americane.

Văzu un pom căruia îi atârnau ramurile până jos.

Se avântă, apucă o cracă și în câteva clipe se ascunse în frunzișul des al copacului.

Fără sgomot privi spre Papuașii care tocmai soseau în locul unde se oprise el.

Aceștia însă se luară după urmele calului pe care Jean Bart îl părăsise la timp.

Calul o luase la galop, dispărând printre arbori.

Papuașii, dezorientați, veneau de colo până colo.

La un moment dat indigenii se opriră chiar sub pomul lui Jean Bart dar curând se îndepărtară, îndreptându-se spre pirogile lor.

Incet, încet, cercetașul se lăsă jos și aplecându-se să-și ia pălăria cei căzuse dădu de ceva rece.

Era sulița unui sălbatec pe care o uitase acolo.

O luă, căci putea să-i fie de fols.

Incet, strecurându-se printre arbori, ajunse la un punct mai înalt al pădurii de unde putut să vadă împrejurimile.

Se sui din nou pe un arbore spre a vedea de unde venea pericolul.

Ceeace văzu îl stpefăcu.

Văzu o trupă în fruntea căreia era Cary Dam și Marius.

— Marius! Marius liber! Cum a făcut?

„Să sperăm că Raimondo și Zomba au avut acelaș noroc.

Incepu să strige din toate puterile.

— Marius! Cary Dam!

Strigătele sale atraseră atenția oamenilor care treceau tocmai pe sub el.

Cei doi cercetași, regăsindu-se se îmbrățișară cu efuziune.

— Raimondo? Zomba?

„Unde sunt?

Marius răspunse:

— Prizonieri!

— Dar tu cum ai făcut să scapi?

Milanezul răspunse râzând:

— Intocmai ca și tine.

„Când tu ai fugit, toți nu s'au ocupat decât de tine; să sar pe cal și să mă fac nevăzut fu afacere de o clipă.

„In timp ce tu sburai spre fluviu, eu am luat-o spre partea opusă, în galop printre case.

„Avui norocul să găsesc o spărtură în palisadă...

— Uite! și eu am găsit o eșire...

— Avem noroc!

„Cu atât mai bine!

„E cazul să spunem că afurisita de Kate Bild se apără cu renumele mai mult decît cu palisada care se vede, n'a fost luată niciodată cu asalt.

— Dar Raimondo, Zomba?

— Ah! Nu cred să fi avut și ei norocul nostru!

„Trebue să fi fost mai bine păziţi după fuga noastră.

Hotărîră să nu întârzie spre a nu lăsa infernalei femei timpul să facă vreun rău amicilor.

Cei douăzeci şi trei de oameni trebuiau să sară asupra inamicului profitând de găurile din aplisadă.

Neaşteptându-se la acel atac, oamenii lui Kate Bild nu ar fi putut să reacţioneze subit şi asediatorii ar fi reuşit planul lor.

Cercetaşii contau pe intrarea lor ca o furtună spre a semăna panica în câmpul inamic şi a libera pe Raimondo şi Zomba.

CAPITOLUL VII

VIAȚA VA ATARNA DE UN FIR DE PAR

Raimondo și Zomba se găseau într'o poziție critică.

Kate Bild, după fuga celor doi prizonieri, jură să se răzbune pe cei rămași.

Raimondo gândindu-se la mijloacele de a se salva, își aminti de cele spuse despre Quir, Paolo și echipagiul lor.

Se hotărî să facă acele revelații fie spre a obține grația, fie pentru a nu mai fi dușmani.

Dar nu putu vorbi imediat.

Se simți târât împreună cu Zomba; fu închis într'o colibă făcută din lemne, unde ambii fură legați de un stâlp.

Ceru în zadar să vorbească cu Kate Bild; nu obținu nici un răspuns.

In cele din urmă, după câteva ore, o văzură intrând.

— Voiți să-mi vorbiți. Ce vreți?

— Am vrea să vă spunem lucruri foarte grave, care vă privesc. Dar mai întâi desleagă-ne, nu ca prizonieri.

„Un cercetaș italian nu se tratează așa!

— Ah, nu? — răspunse tânăra furioasă.

„Nu cumva vreți să vă și tratez cu o țigare?

„Ce ați căutat aci?

„Ce vă amestecați în lucruri care nu vă privesc?

— Nu vorbim de asta — răspunse calm Romanul. Ceeace vrem să vă spunem vă privește. Poate mai poți fi salvată!

— Să fiu salvată? Ce mai inventați?

— Nu inventez nimic. Dar redă-mi libertatea și vă spun ceva care vă va bucura.

— Sunteți nebuni! — și regina râse insolent.

„Ei bine, — zise ea furioasă, vă voi învăța eu minte să mă respectați!

Aruncă o poruncă pe care Raimondo n'o înțele.

După câteva clipe, prizonierii fură târâți afară și legați de un alt stâlp.

La un semn, patru bandiți armați înaintară.

Se așezară în fața prizonierilor și încărcară armele.

De data asta Raimondo și Zomba se crezură pierduți.

Nu mai puteau spera în ajutorul lui Marius și Jean Bart.

Regina ședea pe o piatră; vântul îi agita pletele scurte. Intr'o mână ținea în aer un fir de păr lung și negru pe care și-l smulsese.

— Vedeți părul ăsta? Viața voastră depinde de acest fir. Dacă îl ia vântul sunteți morți.

„Cât îl țin!...

Deodată se auziră o serie de detunături și ofițerul din plutonul de execuție căzu izbit în frunte.

Regina sări de pe piatră și întinse un revolver mare par'că ar fi fost o jucărie.

Nu avu timpul să tragă. Mai multe gloanțe o isbiră în frunte și în piept.

Raimondo și Zomba, înmărmuriți, nu le veneau să creadă în intervenția amicilor lor.

— Dar trebue să fie Quir și banda sa!

Observând bine, recunoscură costumele descrise de Marius.

Intre timp cei patru soldați din pluton, fură uciși pe rând.

Fu o luptă feroce.

Marius, Jean Bart, Cary Dam și oamenii lor alergau nebunește.

Cu securile, trăsneau în dreapta și în stânga pe oricare le eșea în cale.

Marius și Jean Bart reușiră să deslege pe amici.

— Repede! Să fugim! Regina a murit și nu mai avem ce face aci. Să-i lăsăm să se bată între ei.

Scoase un fluerat care era un semnal.

Cary Dam și oamenii săi reușiră să se desprindă din învălmășeală.

— Acum — zise Raimondo — să așteptăm aci. Noi am isprăvit partida. Vino aci, Zomba.

Intre timp, bandiții se ucideau între ei cu ferocitate.

Marius și Zomba se repeziră spre clădirile reginei, și după o mică lipsă se înapoiară.

Am pus foc la toate și în curând toate ticăloșiile și toate lucrurile de furat adunate se vor mistui, împlinindu-se dreptatea divină!

„Chiar banii strânși după crime și jafuri se vor face scrum!

— Acum să ne îndepărtăm din aceste locuri blestemate!

După o oră, un incendiu grozav sfârșia să nimicească toate stabilimentele unde se adăposteau produsele crimelor reginei moarte.

Bandiții și Papuașii se distruseseră unii pe alții iar puținii rămași fugseră.

Cercetașii intrară prin ruinele fumegânde și numărară în afară de o sută de morți, printre care Cary Dam recunoscu pe Trop-Trap, Quir, Paolo și zece oameni din echipaj.

Struților li se dădură drumul să se înapoieze în câmpia lor.

Și douăzeci de oameni se îndreptară spre Sidney, de unde aveau să plece spre noi aventuri...

Citiți urmarea în fascicula No. 67 a

CELOR TREI CERCETAȘI

care apare Sâmbătă 13 Ianuarie

In derivă spre Polul Sud

PENTRU LIBRARII ȘI DEPOZITARII DE ZIARE

CAETE

DICTANDO ȘI ARITMETICĂ

de câte 6, 8, 10, 16, 20, 24, 30, 40, 50, 100 și 200 de file de cea mai bună calitate (hârtie velină) Maculatoare, Blocuri de orice fel, Caete desen și muzică se vând la

Librăria Ziarului „UNIVERSUL“

cu preț mai avantajos ca oriunde. La comenzi importante se fac reduceri de prețuri. Expediții prompte. Se pot expedia ramburs

Comenzile se primesc la:
LIBRARIA ZIARULUI „UNIVERSUL“

Catalogul cu prețuri se trimit gratuit la cerere

NOILE CĂRȚI

apărute în editura ziarului „UNIVERSUL“

BIBLIOTECA [illegible] PERSONALA

******

	Lei
In alte țări, de **M. Beza**	60
Pe Argeșel, de **I. Boteni**	30
Trecute vieți de doamne și domnițe, de **C. Gane**	180
Din viața familiei I. C. Brătianu, de **Sabina Cantacuzino**	100
Diverse impresii și amintiri, de **A. Suchianu**	40

◆

16 Pagini EXEMPLARUL în ţară 3 Lei
în străinătate 6 Lei 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI